

НѢКОЛИКЪ РѢЧИ О СЪБЫТІИ ВЪ БЪЛГАРІИ

въ лѣт. 1853 до лѣт. до 1856.

Всякій знае и помне каково страшно размиріе плашаше весь міръ прошедшаѣ 54тѣ и 55тѣ годивѣ! Каково слыно и всеобщо колибаніе грозно потърее и размяте гражданское равномѣріе по свичкѣ Европѣ! Наблизо бѣ да избухне, като изъ огнедышенъ Вольканъ, пламеноразмѣсень дымъ, и да все человѣческо общество отъ безвластія и междусобны боюве, и люта крвопролитія покріе!

Крѣпка сѣверна държава силно ся ополчи, и въ крваво поле вниде! Стызны между великы западны сылы противъ ней съ договорихѣ! Срѣдоземное море военни парходи и корабли поврихѣ! черно море позорище страшно бѣ достигнало на побѣнѣлое просвѣщено человѣчество, борящо ся съ стихіями!

За коѣ толико важнѣ причинѣ? За коѣ толь добрѣ и полезнѣ цѣль, сіе всеобщо ополчительно движеніе съ толико разсыпаніе и искоренѣніе человѣческаго рода?

Оная сылна държава, коя съ неизказанѣ храбрость и съ безчислены жьрты въ разна времена освободѣ весь міръ отъ лютаго бича Турекаго варваретва и насылія, коя съкруши и тѣрти разяренаго и настрѣвенаго на крвь звѣра, кто заплашваше да всеселенаѣ поглыне, и да отъ лица земли Христіанство истрѣбе, и да въ гнусное Мохамеданство мѣчомъ приобърне, оная, кажѣ сыла, кто свободенъ отворе

пкть на все Европѣйскы сылы въ Турекѣ държавѣ, все же нейна тѣрговеска пристанища, предмѣтъ своего ополченія противъ Турковъ полагаше, защищеніе подъ насыліе стѣнѣщихъ единовѣрнихъ свойхъ Христіанъ: Понеже она сама отблизо и подробно познаваше, подъ каково люто тиранство и свирепо насыліе стѣнѣтъ многочисленни своеородни ей Христіани: И кто ней тѣмно, аки съсѣдки, принадлежаваше, и Христіанскы свѣщени дѣль на то іѣ принудяваше да отъ два уже вѣка започненное челоѣколюбиво дѣло съвърше.

Западныя же сылы боѣщи ся завладѣніе Турекаго царства отъ неѣ ополчихѣ ся стѣзно съ тѣчностіѣ, да турекъ независимость защитѣтъ. и непогрѣдимѣ обдѣржѣтъ, обѣщаѣщи ложно все то испълнити за христіанскы народы, кто Русія праведно отъ туркіѣ ищаше и да въ пѣтъ европейскаго образованія внити одѣлжѣтъ туркіѣ и т. д.

Сіа по явномъ предполагаше всяка една отъ ополчившыя ся страны.

А подданій туркіѣ бѣдни народы съ ужасѣ и великѣ трепетѣ гледахѣ сіе всеобщо движеніе, сіѣ чудеснѣ, и гигандичскѣ борбѣ.

И далечъ отъ да ся прильстѣтъ въ добреніе положенія своего, тѣжахѣ печно въ своа многоульзвена сѣрдца, знаѣ добрѣ, яко они, аки зароблени и безм